

<http://hallofpeople.com/gr/bio/Paine.php>

ΤΟΜΑΣ ΠΑΙΗΝ

Η ΕΠΟΧΗ ΤΗΣ ΛΟΓΙΚΗΣ

(Ακολουθούν οι πρώτες σελίδες του βιβλίου.
Μπορεί να βρεθεί ολόκληρο στο διαδίκτυο)

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΣΥΜΠΟΛΙΤΕΣ ΜΟΥ ΤΩΝ ΗΝΩΜΕΝΩΝ ΠΟΛΙΤΕΙΩΝ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ:

Θέτω το ακόλουθο έργο υπό την προστασία σας.

Περιέχει τις απόψεις μου για τη Θρησκεία. Θα είναι δίκαιο να θυμάστε ότι πάντα υποστήριζα έντονα το Δικαίωμα κάθε Ανθρώπου να έχει τη δική του γνώμη, όσο διαφορετική κι αν είναι από τη δική μου. Όποιος αρνείται σε άλλον αυτό το δικαίωμα, υποδουλώνει τον εαυτό του στην τρέχουσα γνώμη του, διότι του αφαιρεί το δικαίωμα να την αλλάξει. Το πιο ισχυρό όπλο εναντίον παντός τύπου σφάλματα είναι η Λογική. Δεν έχω ποτέ χρησιμοποιήσει κανένα άλλο όπλο και ευελπιστώ πως ποτέ δε θα χρειαστεί να το κάνω.

Ο στοργικός φίλος και συμπολίτης σας,
THOMAS PAINE

Λουξεμβούργο, 8η Pluviose, 2
Δεύτερο Έτος της Γαλλικής Δημοκρατίας,
27 Ιανουαρίου 1794

Ομολογία πίστεως του συγγραφέα

Εδώ και πολλά χρόνια είχα την πρόθεση να δημοσιεύσω τις σκέψεις μου σχετικά με τη θρησκεία. Γνωρίζω πολύ καλά τις δυσκολίες του αντικειμένου και έχοντας αυτό κατά νου συγκρατήθηκα για να το κάνω σε πιο προχωρημένη ηλικία. Σκόπευα να είναι η τελευταία μου συνεισφορά στους συμπολίτες μου όλων των εθνοτήτων και σε μια περίοδο που η αγνότητα του κινήτρου μου δεν θα μπορούσε να αμφισβητηθεί, ούτε καν από εκείνους που δεν θα ενέκριναν το έργο. Η τρέχουσα συγκυρία στη Γαλλία, η πλήρης κατάργηση του κρατικοδίαιτου κλήρου και ό,τι σχετίζεται με τα καταπιεστικά όργανα της θρησκείας καθώς και υποχρεωτικών δογμάτων, όχι μόνο ενίσχυσε τη βούλησή μου, αλλά κατέστησε την ανάγκη ενός τέτοιου είδους έργου ακόμα πιο επιτακτική, με το φόβο ότι με τη διάλυση της δεισιδαιμονίας, των λανθασμένων συστημάτων διακυβέρνησης και της ψευδούς θεολογίας, μπορεί να χάσουμε την επαφή με την ηθική, την ανθρωπιά και την αληθινή θεολογία.

Όπως και πολλοί από τους συναδέλφους μου και Γάλλους συμπολίτες μου, έδωσαν το παράδειγμα και έχουν καταθέσει εθελοντικά την ατομική ομολογία της πίστης τους, έτσι κι εγώ θα καταθέσω τη δική μου. Και θα το κάνω αυτό με όλη την ειλικρίνεια και ευθύτητα με την οποία το πνεύμα ενός ανθρώπου επικοινωνεί με τον ίδιο του τον εαυτό. Πιστεύω σε ένα και μόνο Θεό και ελπίζω στην ευτυχία πέρα από αυτήν τη ζωή. Πιστεύω στην ισότητα του ανθρώπου και πιστεύω ότι οι θρησκευτικές υποχρεώσεις του είναι η απόδοση δικαιοσύνης και ελέους και το να προσπαθεί να κάνει τον πλησίον⁴ του ευτυχισμένο. Αλλά, για να μην υποθέσει κανείς ότι πιστεύω και σε άλλα πράγματα εκτός από αυτά, κατά την

πορεία αυτού του έργου θα δηλώσω και πράγματα στα οποία δεν πιστεύω, καθώς και τους λόγους για τους οποίους δεν τα πιστεύω. Δεν πιστεύω στο δόγμα που καθομολογεί η Ιουδαϊκή Εκκλησία, η Ρωμαϊκή Εκκλησία, η Ελληνική Εκκλησία, η Τουρκική Εκκλησία, η Προτεσταντική Εκκλησία, ούτε οποιαδήποτε άλλη Εκκλησία γνωρίζω. Το πνεύμα μου είναι η δική μου εκκλησία.⁶ Όλα τα εθνικά εκκλησιαστικά ιδρύματα, είτε Ιουδαϊκά, είτε Χριστιανικά, είτε Τούρκικα, δεν μου φαίνονται παρά ανθρώπινες εφευρέσεις, κατασκευασμένες για να τρομοκρατήσουν και να σκλαβώσουν την ανθρωπότητα καθώς και να μονοπωλήσουν την ισχύ και τα κέρδη.

Με αυτή την ομολογία δεν επιθυμώ να καταδικάσω αυτούς πιστεύουν κάτι διαφορετικό· έχουν το ίδιο δικαίωμα με εμένα να έχουν την πίστη τους όπως και εγώ τη δική μου. Αλλά είναι αναγκαίο για την ανθρώπινη ευτυχία ο κάθε άνθρωπος να είναι ειλικρινής με τον εαυτό του. Απιστία δεν είναι να πιστεύει ή να μην πιστεύει κανείς, αλλά να δηλώνει ότι πιστεύει κάτι στο οποίο δεν πιστεύει. Είναι αδύνατο να υπολογιστεί το κακό, αν μπορώ να εκφραστώ έτσι, που έχει δημιουργήσει αυτό το πνευματικό ψεύδος στην κοινωνία. Όταν ένας άνθρωπος έχει διαστραφεί τόσο πολύ και έχει εκπορνεύσει την αγνότητα του πνεύματός του, ώστε να προσυπογράψει την πίστη του σε πράγματα τα οποία δεν πιστεύει, τότε έχει προετοιμάσει τον εαυτό του για την εκτέλεση οποιουδήποτε άλλου εγκλήματος. Αναλαμβάνει το επάγγελμα του ιερέα για χάρη του κέρδους και για να πληροί τις προϋποθέσεις για το επάγγελμα αυτό ξεκινά με μία ψευδομαρτυρία. Μπορούμε να φανταστούμε κάτι πιο καταστροφικό για την Ηθική από αυτό; Λίγο μόνο καιρό αφότου δημοσίευσα το φυλλάδιο "Κοινή Λογική" στην Αμερική, είδα να αυξάνεται η πιθανότητα η επανάσταση στο σύστημα διακυβέρνησης να ακολουθηθεί από μια επανάσταση στο σύστημα της Θρησκείας. Η μοιχή σχέση μεταξύ Εκκλησίας και

Κράτους, οπουδήποτε αυτή είχε εμφανιστεί, είτε της Ιουδαϊκής, είτε της Χριστιανικής, είτε της Τουρκικής, είχε απαγορεύσει τόσο αποτελεσματικά κάθε συζήτηση γύρω από καθιερωμένα δόγματα και τις αρχές της Θρησκείας, υπό την απειλή ποινών, που μέχρι να αλλάξει το σύστημα διακυβέρνησης, τα ζητήματα αυτά ήταν αδύνατο να τεθούν ανοιχτά και δίκαια στο κοινό. Οπουδήποτε συνέβαινε αυτό [η αλλαγή του συστήματος διακυβέρνησης δηλαδή,] θα ακολουθούσε και μια επανάσταση στο σύστημα της Θρησκείας. Θα ανιχνεύονταν οι ανθρώπινες εφευρέσεις και οι σοφιστείες των ιεροκηρύκων και ο άνθρωπος θα επέστρεφε στην αγνή και καθαρή πίστη του ενός Θεού και κανενός άλλου.

Περί αποστολής και αποκαλύψεως

Κάθε εθνική εκκλησία έχει εγκαθιδρυθεί προσποιούμενη κάποια ειδική αποστολή από το Θεό, την οποία μετέδωσε σε κάποια άτομα. Οι Εβραίοι έχουν τον Μωυσή τους, οι Χριστιανοί τον Ιησού Χριστό, τους αποστόλους και τους αγίους τους, οι Τούρκοι τον Μωάμεθ τους· λες και ο Θεός δεν είναι ανοιχτός το ίδιο σε όλους τους ανθρώπους. Κάθε μια από αυτές τις εκκλησίες δείχνουν κάποια βιβλία τα οποία αποκαλούν "αποκάλυψη", ή "λόγο του Θεού". Οι Εβραίοι λένε ότι ο δικός τους λόγος του Θεού δόθηκε από το Θεό στο Μωυσή, πρόσωπο με πρόσωπο, οι Χριστιανοί λένε ότι ο δικός τους λόγος του Θεού είναι θεόπνευστος και οι Τούρκοι ότι το δικό τους λόγο του Θεού (το Κοράνι) τον έφερε ένας άγγελος από τα ουράνια. Κάθε μια από αυτές τις εκκλησίες κατηγορεί τις άλλες για απιστία· εγώ, από τη μεριά μου, δεν πιστεύω καμιά τους. Καθώς είναι απαραίτητο να προσκολληθούν ορθές έννοιες στις λέξεις, προτού προχωρήσω

περαιτέρω στο ζήτημα, θα προσφέρω κάποιες παρατηρήσεις σχετικά με τη λέξη "αποκάλυψη". Η λέξη "αποκάλυψη" όταν χρησιμοποιείται σε σχέση με τη Θρησκεία σημαίνει κάτι που ο Θεός μεταδίδει απ' ευθείας στον άνθρωπο. Κανείς δεν θα αρνηθεί τη δυνατότητα του Μεγαλοδύναμου¹⁰ να κάνει μια τέτοια ενέργεια, αν αυτό είναι που επιθυμεί. Αλλά το να παραδεχθεί κανείς, για χάρη της συζήτησης, ότι κάτι αποκαλύφθηκε σε ένα άτομο και όχι σε κάποιο άλλο, αυτό αποτελεί αποκάλυψη σε εκείνο το άτομο και μόνο. Όταν το λέει σε ένα δεύτερο άτομο, το δεύτερο σε ένα τρίτο, το τρίτο σε ένα τέταρτο και ούτω καθεξής παύει να είναι αποκάλυψη για αυτά τα άτομα. Αποκάλυψη είναι για το πρώτο άτομο μόνο και πληροφορίες από δεύτερο χέρι¹¹ για όλους τους υπόλοιπους, οπότε, κατά συνέπεια, δεν είναι υποχρεωμένοι να το πιστέψουν. Είναι αντίφαση όρων και ιδεών να ονομάζει κανείς αποκάλυψη κάτι που μαθαίνει από δεύτερο χέρι, είτε προφορικά, είτε γραπτά. Ο όρος "αποκάλυψη" αναγκαστικά περιορίζεται στην πρώτη επαφή. Από εκεί και πέρα είναι μόνο η διήγηση ενός συμβάντος που το άτομο αυτό ισχυρίζεται ότι του αποκαλύφθηκε. Και αν και μπορεί να το θεωρεί υποχρέωσή του να το πιστέψει, δεν μπορεί να απαιτείται από εμένα να το πιστέψω με τον ίδιο τρόπο, αφού δεν πρόκειται για κάτι που αποκαλύφθηκε σε μένα και έχω να βασιστώ μόνο στο λόγο του ότι όντως αυτά του αποκαλύφθηκαν. Όταν ο Μωυσής είπε στα τέκνα του Ισραήλ ότι έλαβε δύο πλάκες με τις Εντολές από το χέρι του Θεού δεν είχαν καμία υποχρέωση να τον πιστέψουν γιατί δεν είχαν κανένα άλλο λόγο να δεχθούν τα λεγόμενά του, εκτός από το ότι τους τα είπε. Παρομοίως και εγώ δεν έχω κανένα λόγο να το πιστέψω, εκτός από το ότι μου το είπε κάποιος ιστορικός, δεδομένου ότι οι Εντολές δεν έχουν κανένα εσωτερικό τεκμήριο Θεϊκής προέλευσης μέσα τους. Περιέχουν μεν κάποιες καλές ηθικές αρχές, που όμως οποιοσδήποτε δικαστής ή νομοθέτης θα μπορούσε να παράγει

μόνος του, χωρίς να χρειαστεί να επιζητήσει θεϊκή παρέμβαση.¹² Όταν μου λένε ότι το Κοράνι γράφτηκε στα Ουράνια και το έφερε στον Μωάμεθ ένας άγγελος,¹³ η αναφορά αυτή είναι σχεδόν του ίδιου είδους με την προηγούμενη· πληροφορίες από δεύτερο χέρι. Εγώ ο ίδιος δεν είδα τον άγγελο, οπότε έχω δικαίωμα να μην τον πιστέψω. Όταν, επίσης, μου λένε ότι μια γυναίκα, ονόματι Παρθένος Μαρία, είπε ή διέδωσε ότι έμεινε έγκυος χωρίς να συνευρεθεί με άνδρα και ότι ο αρραβωνιαστικός της, ο Ιωσήφ, είπε ότι ένας άγγελος του το είπε, διατηρώ το δικαίωμα να τους πιστέψω ή όχι· τέτοιες περιστάσεις απαιτούν πιο ισχυρά στοιχεία από απλά τον λόγο αυτών που τα είπαν. Αλλά ούτε αυτό δεν έχουμε, γιατί ούτε ο Ιωσήφ, ούτε η Μαρία γράψανε γι' αυτά τα γεγονότα οι ίδιοι. Έχουμε μόνο αναφορές άλλων ότι έτσι είπανε. Φημολογίες επί φημολογιών· και εγώ δεν επιλέγω να βασίσω την πίστη μου πάνω σε τέτοιες αποδείξεις. Δεν είναι ωστόσο δύσκολο να κατανοήσει κανείς τη σημασία που δόθηκε στην ιστορία ότι ο Ιησούς Χριστός ήταν ο Υιός του Θεού. Γεννήθηκε όταν η ειδωλολατρική¹⁴ μυθολογία ήταν ακόμα διαδεδομένη στον κόσμο και αυτή η μυθολογία είχε προετοιμάσει τον κόσμο να πιστέψει μια τέτοια ιστορία. Σχεδόν όλοι οι σπουδαίοι άνδρες που έζησαν υπό την ειδωλολατρική μυθολογία φημολογούνταν ότι ήταν γιοι κάποιων θεών. Δεν ήταν κάτι νέο εκείνη την εποχή να πιστεύεις ότι ένας άνδρας είχε ουράνια προέλευση· η συνουσία θεών με γυναίκες ήταν ένα κοινότοπο θέμα. Ο Δίας¹⁵ τους, σύμφωνα με τις ιστορίες τους, είχε συνευρεθεί με εκατοντάδες γυναίκες· άρα η ιστορία δεν είχε τίποτα νέο και ήταν ευπροσάρμοστη στις αντιλήψεις των ανθρώπων που καλούνταν Εθνικοί ή Μυθοπλάστες και μόνο αυτοί ήταν που την πίστεψαν. Οι Εβραίοι, που ήταν αυστηρά προσκολλημένοι στην πίστη ενός και μόνο Θεού και που πάντα απέρριπταν την ειδωλολατρική μυθολογία, ποτέ δεν επικύρωσαν την ιστορία. Είναι ενδιαφέρον να παρατηρήσει κανείς

πώς η κοσμοθεωρία που καλείται Χριστιανική Εκκλησία ξεπήδησε από την "ουρά" της ειδωλο-λατρικής μυθολογίας. Μια απευθείας ενσωμάτωση, από την πρώτη κιόλας στιγμή, έδωσε στον θεωρούμενο ιδρυτή της ουράνια καταγωγή. Η τριάδα Θεών¹⁷ που ακολούθησε ήταν μια μείωση του πλήθους των είκοσι ή τριάντα χιλιάδων που προϋπήρχαν. Το άγαλμα της Παναγίας διαδέχθηκε το άγαλμα της Αρτέμιδος στην Έφεσο. Η θεοποίηση ηρώων άλλαξε σε ανακήρυξη αγίων. Οι Μυθοπλάστες είχαν θεούς για τα πάντα· οι Χριστιανοί Μυθοπλάστες είχαν αγίους για τα πάντα. Η εκκλησία με τον ένα Θεό έγινε τόσο συνωστισμένη, όσο και το Πάνθεο· και το μέρος γέννησης και των δύο ήταν η Ρώμη. Η Χριστιανική θρησκεία δεν είναι τίποτα περισσότερο από την ειδωλολατρία των αρχαίων μυθοπλαστών, προσαρμοσμένη για τη δύναμη και το κέρδος· και είναι χρέος της λογικής και της φιλοσοφίας να καταργήσει αυτή την αμφίβια απάτη.

Περί του χαρακτήρα του Ιησού Χριστού και της ιστορίας του

Τίποτα από όσα λέγονται εδώ μέσα δεν μπορούν να αποδοθούν στον πραγματικό χαρακτήρα του Ιησού Χριστού. Ήταν ένας ενάρετος και φιλικός άνδρας. Η ηθική που κήρυττε και εφάρμοζε ήταν του πιο αγαθού είδους· και παρόλο που παρόμοια συστήματα ηθικής είχαν διδάξει και ο Κομφούκιος και κάποιοι Έλληνες φιλόσοφοι πολλά χρόνια νωρίτερα, ακόμα και οι Κουακέροι, και πολλοί καλοί άνδρες ανά τους αιώνες, δεν ξεπεράστηκε από κανένα.

Ο Ιησούς Χριστός δεν έγραψε τίποτα ο ίδιος, ούτε για τη γέννησή του, ούτε για τους γονείς του, ούτε για οτιδήποτε άλλο. Ούτε μία γραμμή στην Καινή Διαθήκη δεν είναι δική του. Η ιστορία του είναι στο σύνολό της δημιούργημα άλλων ανθρώπων. Και όσον αφορά την ιστορία της ανάστασης και της ανάληψής του ήταν μια αναγκαία συνέχεια της ιστορίας της γέννησής του. Οι ιστορικοί του, αφού τον έφεραν στον κόσμο με υπερφυσικό τρόπο, ήταν υποχρεωμένοι να το αφαιρέσουν με τον ίδιο τρόπο, αλλιώς το πρώτο μέρος της ιστορίας θα κατέρρεε. Το αξιολύπητο τέχνασμα με το οποίο γίνεται η διήγηση του τελευ- ταίου μέρους ξεπερνά όλα όσα προηγήθηκαν. Το πρώτο μέρος, της θαυμα- τουργής σύλληψης ήταν κάτι που δεν επέτρεπε δημοσιότητα, συνεπώς αυτοί που διηγήθηκαν αυτό το τμήμα της ιστορίας είχαν το πλεονέκτημα ότι, παρόλο που μπορεί να μην δινόταν βάση σ' αυτό, δεν θα μπορούσαν να αποκαλυφθούν. Δε θα απαιτούσε κανείς αποδείξεις, γιατί δεν ήταν κάτι που μπορούσε να αποδειχθεί και ήταν αδύνατο για το άτομο στο οποίο λεγόταν [η ιστορία] να το αποδείξει μόνος του. Η ανάσταση όμως ενός νεκρού ατόμου από τον τάφο και η ανάληψή του στα ουράνια ήταν κάτι τελείως διαφορετικό, καθώς επιτρέπει αποδείξεις, αντίθετα με μια αόρατη σύλληψη ενός παιδιού στη μήτρα. Η ανάσταση και η ανάληψη, αν υποθέσει κανείς ότι όντως συνέβησαν, επέτρεπαν δημόσια και οπτική επαλήθευση, τουλάχιστον σε όλους όσους έμεναν στην Ιερουσαλήμ, όπως η άνοδος ενός μπαλονιού ή του ήλιου το μεσημέρι. Κάτι το οποίο όλοι επιβάλλεται να πιστέψουν, απαιτεί οι αποδείξεις και τα στοιχεία να είναι τα ίδια για όλους και παγκοσμίως αποδεκτά. Και καθώς η δημόσια θέαση του τελευταίου γεγονότος [της ανάστασης και της ανάληψης] θα ήταν το μόνο αποδεικτικό στοιχείο που θα νομιμοποιούσε το πρώτο [τη γέννηση], το σύνολο καταρρέει, αφού αυτά τα στοιχεία ποτέ δεν παρουσιάστηκαν. Αντ' αυτού, όχι περισσότερα από οκτώ ή εννιά άτομα παρουσιάζονται ως

μεσάζοντες για όλο τον κόσμο και λένε ότι το είδαν και όλος ο κόσμος καλείται να το πιστέψει. Αλλά φαίνεται ότι ο Θωμάς δεν πίστεψε την ανάσταση και όπως λέγεται, δεν δεχόταν να πιστέψει χωρίς απτές αποδείξεις. Συνεπώς ούτε και εγώ [δέχομαι να πιστέψω]· και η αιτία είναι το ίδιο έγκυρη για μένα και για οποιονδήποτε άλλο, όσο ήταν και για τον Θωμά. Είναι μάταιο να προσπαθεί κανείς να εξωραΐσει ή να συγκαλύψει το ζήτημα. Η ιστορία, όσον αφορά το υπερφυσικό μέρος της, έχει στο πρόσωπό της τη σφραγίδα της απάτης και της επιβολής. Το ποιοι ήταν οι συγγραφείς της [ιστορίας] είναι αδύνατο να το ξέρουμε· τόσο αδύνατο, όσο και η διαβεβαίωση ότι τα βιβλία στα οποία περιέχεται η ιστορία συνεγράφησαν από τα άτομα των οποίων τα ονόματα φέρουν. Τα καλύτερα στοιχεία που σώζονται σχετικά με αυτά τα γεγονότα είναι των Εβραίων. Κατάγονται από άτομα που ζούσαν κατά την περίοδο που φέρεται ότι έγινε η ανάσταση και η ανάληψη και λένε ότι δεν είναι αλήθεια. Ανέκαθεν μου φαινόταν αντιφατικό να επικαλούμαστε τους Εβραίους ως απόδειξη της αλήθειας της ιστορίας. Είναι το ίδιο με το να πει κάποιος "Θα σου αποδείξω ότι αυτά που σου είπα είναι αληθινά με το να παρουσιάσω ανθρώπους που λένε ότι είναι ψέματα." Ότι άτομο σαν τον Ιησού Χριστό υπήρξε και ότι σταυρώθηκε, που ήταν και η μέθοδος εκτέλεσης της εποχής, είναι ιστορικές αναφορές αυστηρά μέσα στα όρια της πιθανότητας. Κήρυξε εξαιρετική ηθική και την ισότητα του ανθρώπου, αλλά κήρυξε επίσης και κατά της διαφθοράς και της φιλαργυρίας των Ιουδαίων ιερέων και αυτό έφερε πάνω του όλο το μίσος και την εκδικητικότητα ολόκληρου του κλήρου. Η κατηγορία που του προσάψανε οι ιερείς ήταν αυτή της στάσης και της συνωμοσίας κατά της Ρωμαϊκής κυβέρνησης, στην οποία οι Ιουδαίοι ήταν υποτελείς· και δεν είναι απίθανο η Ρωμαϊκή κυβέρνηση να είχε κάποια κρυφή ανησυχία για τα αποτελέσματα του δόγματός του, όπως και οι Ιουδαίοι ιερείς· ούτε είναι απίθανο

ότι ο Ιησούς Χριστός αναλογιζόταν την απελευθέρωση του Ιουδαϊκού έθνους από τα ρωμαϊκά δεσμά. Πάντως μεταξύ των δύο πιθανοτήτων αυτός ο ενάρετος μεταρρυθμιστής και επαναστάτης έχασε τη ζωή του.

Περί των βάσεων του Χριστιανισμού

Πάνω σε αυτή την απλή διήγηση γεγονότων και σε μιαν άλλη υπόθεση που πρόκειται να αναφέρω είναι που οι Χριστιανοί *Μυθοπλάστες*, που αυτοαποκαλούνται Χριστιανική Εκκλησία, ανήγειραν τον μύθο τους, ο οποίος δεν ξεπερνάται σε παραλογοισμό και υπερβολή από οτιδήποτε μπορεί να βρεθεί στη μυθολογία των αρχαίων. Οι αρχαίοι μυθοπλάστες μας διηγούνται ότι οι φυλή των Γιγάντων αντιμάχονταν το Δία και ότι ένας από αυτούς πετούσε εκατό πέτρες τη φορά εναντίον του· ότι ο Δίας τον νίκησε με τον κεραυνό και μετά τον φυλάκισε κάτω από το Όρος Αίτνα· και ότι κάθε φορά που ο Γίγαντας σαλεύει το Όρος Αίτνα ξερνάει φωτιά. Είναι εύκολο εδώ να δει κανείς ότι η ιδιότητα του βουνού, το ότι είναι ηφαίστειο, βρίσκεται στη βάση του μύθου· και ότι ο μύθος φτιάχθηκε για να ταιριάζει με αυτό το γεγονός και να αναμιχθεί με αυτό. Οι Χριστιανοί μυθοπλάστες λένε ότι ο Σατανάς τους πολέμησε ενάντια στο Μεγαλοδύναμο, ο οποίος τον νίκησε και τον φυλάκισε έπειτα, όχι κάτω από ένα βουνό, αλλά σε ένα λάκκο. Εδώ είναι εύκολο να δει κανείς ότι ο πρώτος μύθος επηρέασε τη δημιουργία του δεύτερου· γιατί ο μύθος του Δία και των Γιγάντων λεγόταν πολλές εκατοντάδες χρόνια πριν αυτόν του Σατανά. Μέχρι τώρα οι αρχαίοι και οι Χριστιανοί μυθοπλάστες διαφέρουν πολύ λίγο οι μεν από τους δε. Αλλά οι τελευταίοι έχουν

προσπαθήσει να αναπτύξουν το ζήτημα πολύ περισσότερο. Έχουν δουλέψει για να συνδέσουν το υπέροχο τμήμα της ιστορίας του Ιησού Χριστού με το μύθο που ξεκίνησε από το Όρος Αίτνα· και για να ενώσουν όλα τα κομμάτια της ιστορίας μαζί, κάλεσαν σε βοήθεια τις παραδόσεις των Εβραίων· γιατί η Χριστιανική μυθολογία είναι φτιαγμένη εν μέρει από αρχαία μυθολογία και εν μέρει από Ιουδαϊκές παραδόσεις. Οι Χριστιανοί μυθοπλάστες, αφού περιόρισαν το Σατανά σε ένα λάκκο, αναγκάστηκαν να τον αφήσουν να βγει για να συνεχίσουν το μύθο. Εισάγεται ξανά στον κήπο της Εδέμ υπό μορφή φιδιού ή ερπετού και με αυτήν τη μορφή ξεκινά το γνωστό διάλογο με την Εύα, η οποία δεν εκπλήσσεται καθόλου από ένα ομιλόν φίδι. Και το αποτέλεσμα αυτού του τετ-α-τετ είναι ότι την πείθει να φάει ένα μήλο· και η πράξη αυτή καταδικάζει όλη την ανθρωπότητα.

.....

[Με μια απλή αναζήτηση ολόκληρο το βιβλίο μπορεί να ωρεθεί ως pdf στο διαδίκτυο]